

Lieta C-217/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 25. maijs

Iesniedzējtiesa:

Rechtbank Overijssel (Nīderlande)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 20. maijs

Prasītājs:

XXXX

Atbildētājs:

Staatssecretaris van Financiën

Lēmums

RECHTBANK OVERIJSEL [OVERIJSSELAS TIESA]

Tiesas sēdes vieta: Zvolle [*Zwolle*]

Administratīvās tiesības

[..]

Starpspriedums, ko palāta vairāku tiesnešu sastāvā pieņēmusi lietā starp

[..],

prasītāju,

[..]

un

Staatssecretaris van Financiën [Valsts sekretāru finanšu lietās], atbildētāju

[..]

[..]

Tiesvedība

Prasītājs iesniedza sūdzību par viņa darba samaksas apmēru viņa ikgadējā atvaļinājuma laikā no 2017. gada 25. jūlija līdz 17. augustam, kāda tā izriet no viņa darba algas aprēķiniem par 2017. gada jūliju un augustu.

Ar 2017. gada 13. oktobra lēmumu (apstrīdētais lēmums) atbildētājs noraidīja prasītāja sūdzību kā nepamatotu.

Prasītājs cēla prasību par šo lēmumu.

Atbildētājs iesniedza iebildumu rakstu.

Tiesas sēde notika 2018. gada 21. septembrī.

Pēc tiesas sēdes *Rechtbank* [tiesa] nolēma atsākt tiesvedību, lai uzdotu prejudiciālu jautājumu Eiropas Savienības Tiesai.

Pamatojums

1. Prasītājs kopš 2002. gada 1. marta strādā *Belastingdienst* [Nodokļu iestādē], pēdējais viņa amats no 2014. gada 1. novembra ir meklēšanas darbinieks. Kopš 2015. gada 24. novembra prasītājs ilgstoši ir daļēji darbnespējīgs. Viņš tiek nodarbināts reintegrācijas pasākumā.

Saskaņā ar *Algemeen Rijksambtenarenreglement* (Vispārīgie Civildienesta noteikumi, turpmāk tekstā – “ARAR”) 37. panta 1. punktu darba samaksa prasītājam pirmajā slimības gadā tiek saglabāta 100 % apmērā un kopš 2016. gada 24. novembra – 70 % apmērā. Par stundām, kurās prasītājs ir darbnespējīgs, saskaņā ar ARAR 37. panta 5. punktu darba samaksa tiek saglabāta 100 % apmērā. **[oriģ. 2. lpp.]**

No 2017. gada 25. jūlija līdz 17. augustam prasītājs bija atvaļinājumā. Saskaņā ar darba algas aprēķiniem 2017. gada jūlijā un augustā prasītāja darba samaksa par stundām, kurās viņš bija darbnespējīgs, (arī) atvaļinājuma laikā tika saglabāta 70 % apmērā un par stundām, kurās viņš tika atzīts par darbnespējīgu vai spēja strādāt sava reintegrācijas pasākuma ietvaros, – 100 % apmērā.

Prasītājs tam nepiekrīt. Viņš uzskata, ka atvaļinājuma laikā viņam ir tiesības uz pilnu darba samaksu, proti, arī par stundām, kurās viņš ilgstoši ir darbnespējīgs. Šajā ziņā prasītājs atsauca uz ARAR 22. pantu, Direktīvu 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem un Eiropas Savienības Tiesas judikatūru, it īpaši uz 2009. gada 20. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-35[0]/06 un C-520/06 ([*Schultz-Hoff* u.c.]). Viņš norāda arī uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktu.

2. 2017. gada 28. augusta vēstulē atbildētājs paskaidroja, ka vienīgais strīdīgais jautājums attiecas uz Savienības tiesību jēdziena “apmaksāts” interpretāciju un no

tā izrietošo ARAR 22. panta jēdziena “saglabājot viņa pilno darba samaksu” interpretāciju. Tā kā šajā jautājumā nav Savienības judikatūras, prasītājs lūdz *Rechtbank* lūgt Tiesas prejudiciālu nolēmumu par šo jautājumu.

3. *Rechtbank* konstatē turpmāk minēto.

3.1. ARAR 22. pants

ARAR 22. panta 1. punktā ir noteikts, ka ierēdnim ir tiesības uz ikgadējo atvaļinājumu, saglabājot viņa pilno darba samaksu.

Tāpat kā atbildētājs *Rechtbank* uzskata, ka šajā kontekstā ar “pilno darba samaksu” ir jāsaprot darba samaksa, kas ir spēkā attiecīgā ierēdņa atvaļinājuma sākumā un laikā. Prasītāja gadījumā runa bija par 70 % no darba samaksas par stundām, kurās viņš ir darbnespējīgs, un 100 % par stundām, kurās viņš ir darbībasnējīgs. Tā ir arī darba samaksa, ko prasītājs saņēma visā sava atvaļinājuma laikā no 2017. gada 25. jūlija līdz 17. augustam, saglabājot savu pilno darba algu.

3.2. Direktīva 2003/88

Direktīvas 2003/88 7. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka katram darba ņēmējam ir tiesības uz apmaksātu ikgadēju atvaļinājumu saskaņā ar nosacījumiem par tiesībām uz šāda atvaļinājuma piešķiršanu, kas noteikti valsts tiesību aktos un/vai praksē.

No šīs direktīvas normām un apsvērumiem *Rechtbank* secina, ka Savienības likumdevējs ir vēlējis pieņemt noteikumus darba laika organizēšanas jomā, tostarp par ikgadējo atvaļinājumu, ņemot vērā drošību un veselību. *Rechtbank* skatījumā direktīva un Tiesas sniegtā tās interpretācija vienīgi garantē, ka pat pilnīgas darbnespējas gadījumā var izmantot vismaz četras nedēļas ilgu apmaksātu atvaļinājumu. Direktīvā nekas nav norādīts par darba samaksas apmēru, kas ir jāsaglabā ikgadējā atvaļinājuma laikā.

Prasītājs izmantoja četras secīgas nedēļas ilgu atvaļinājumu, saglabājot savu parasto darba samaksu. Tāpēc nav ierobežotas viņa tiesības izmantot atvaļinājumu, saglabājot savu darba samaksu. **[oriģ. 3. lpp.]**

3.3. Spriedums [*Schultz-Hoff* u.c.]

Šajā spriedumā Tiesa, atsaucoties uz 2006. gada 16. marta spriedumu apvienotajās lietās C-131/04 un C-257/04 ([*Robinson-Steele* u.c.]), ir nospriedusi, ka atvaļinājuma laikā darba ņēmējam ir jāsaņem sava parastā darba samaksa. Tiesa uzskata, ka tiesības uz atvaļinājumu un tiesības uz darba samaksas saglabāšanu ir jāuzskata par vienām tiesībām.

Šā apsvēruma mērķis ir tāds, ka ikgadējā/atpūtas atvaļinājuma laikā darba ņēmējs atrodas situācijā, kas darba samaksas ziņā ir pielīdzināma darba laikposmam. Prasītāja gadījumā tas ir laikposms, kurā viņš ir daļēji darbībasnējīgs un pārējā laikā – darbnespējīgs. Tā kā sava atvaļinājuma laikā prasītājs ir saņēmis tādu pašu darba samaksu kā pārējā gada laikā, tas saskan ar iepriekš minēto spriedumu [*Schultz- Hoff* u.c.].

Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (1984. gada Rīkojums par civildienesta darbinieku darba samaksu, *BBRA*) 2. panta f) punktā darba samaksa ir definēta kā šādu maksājumu summa, uz kuriem ierēdnim ir tiesības:

- darba alga;
- III nodaļā minētās piemaksas;
- 22.a pantā minētā periodiskā piemaksa;
- 22.b pantā minētā ikmēneša piemaksa.

Darba alga saskaņā ar 2. panta a) punktu ir summa, ko saskaņā ar šī rīkojuma noteikumiem ierēdnim nosaka, pamatojoties uz vienu no šā rīkojuma pielikumiem, un ko reizina ar ierēdnim piemērojamo darba periodu.

Tā kā saskaņā ar *ARAR* 37. panta 1. punktu otrajā darbnespējas gadā darba samaksa tiek izmaksāta tikai 70 % apmērā, var arī uzskatīt, ka tāpat tā nekad neatbilst pilnai darba samaksai, kāda ir noteikta *ARAR* 22. pantā. Šajā ziņā *Rechtbank* norāda, ka sprieduma [*Schultz-Hoff* u.c.] 25. punktā Tiesa ir norādījusi, ka tiesību uz apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu mērķis ir ļaut darba ņēmējam atpūsties un izmantot laiku relaksācijai un brīvā laika nodarbēm. Tiesa ir nospriedusi, ka [ikgadējā] atvaļinājuma mērķis atšķiras no tiesību uz slimības atvaļinājumu mērķa. Tas darba ņēmējam tiek piešķirts, lai viņš varētu atgūt veselību pēc slimības.

Rechtbank jautā, vai šī nošķiršana attaisno atšķirību.

3.4. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktā, ciktāl tam ir nozīme šajā lietā, ir noteikts, ka katram darba ņēmējam ir tiesības uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu.

3.5. Iepriekš minētie apsvērumi *Rechtbank* skatījumā ir pietiekams iemesls uzdot Tiesai turpmāk minēto prejudiciālo jautājumu.

7. pants

“Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem [7.] panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādēļ, ka darba ņēmējs ir izmantojis savas tiesības uz ikgadējo atvaļinājumu, tas nezaudē savu darba samaksu vai tās daļu? Vai arī šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka darba ņēmējs saglabā savu darba samaksu ikgadējā atvaļinājuma izmantošanas laikā neatkarīgi no iemesla, kura dēļ tas nestrādā atvaļinājuma laikā?” [oriģ. 4. lpp.]

“Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (2003. gada 4. novembris) 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā valsts tiesību normas un prakse, saskaņā ar kurām darba ņēmējs, kurš slimības dēļ ir darbnespējīgs, atvaļinājuma sākumā

saglabā savu darba samaksu līdz darba samaksai tieši pirms tā atvaļinājuma sākuma, pat ja ilgās darbnespējas dēļ šī darba samaksa ir zemāka nekā darba samaksa pilnas darbnespējas gadījumā?”

“Vai katra darba ņēmēja tiesības uz apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) 7. pantu un Eiropas Savienības pastāvīgo judikatūru, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj darba samaksas samazināšanu atvaļinājuma laikā darbnespējas gadījumā?”

3.6. *Rechtbank* aptur jebkādu citu nolēmumu pieņemšanu līdz tiesas sprieduma pasludināšanai šajā lietā.

Nolēmums

[..] [*omissis*: prejudiciālie jautājumi un tiesvedības apturēšana]

[..] [*omissis*: nobeiguma formula] [..] [oriģ. 5. lpp.] [..]

Pārsūdzība

Šo starpspriedumu nevar pārsūdzēt. Par šo starpspriedumu var iesniegt apelācijas sūdzību vienlaikus apelācijas sūdzībai par (iespējamo) galīgo spriedumu šajā lietā.